

„Izgalmas, valószerű, egyedülálló.”

– Katy Evans, bestsellerszerző

bizalom

fine selection

KYLIE SCOTT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KYLIE SCOTT

bizalom

trust

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Lejátszási lista

(Don't Fear) The Reaper – Blue Oyster Cult

Bad Habit – The Kooks

I Wanna Be Sedated – Ramones

Girls – The 1975

Get It On – T. Rex

Liability – Lorde

Heart of Glass – Blondie

Teen Idle – Marina and the Diamonds

What Is and What Should Never Be – Led Zeppelin

Adore – Amy Shark

Because the Night – Patti Smith

Tear in My Heart – Twenty One Pilots

egy

NEHOGY ELFELEJTSD A KUKORICACHIPSET! – kiabálta Georgia a kocsija ablakából kihajolva.

– Oké.

– És csipős salsaszószot vegyél, Edie! Ne olyan édes vackot, te kis beszari!

Bemutattam neki a középső ujjamat, úgy mentem tovább, a pillantásomat a földre szegezve.

Az eső a Drop Stop parkolójában minden kátyút minimocsárrá változtatott. Végre vége volt a száraz időszaknak, ezért hip, hip, hurrá, hogy esett. A zavaros vízben mindenhol parafadugók és csikkek úszkáltak kis csónakokként. Az észak-kaliforniai szél kis hullámokat korbácsolt, eltorzítva a *Nyitva* kiírás csillogó tükörképét. Amúgy vaksötét volt. Éjféltajt Auburnben nem sok minden történik. Hogy fedezzük a filmmaratonunkhoz a harapnivaló-szükségletünket, Georgiával kénytelenek voltunk keresztülutazni a városon. Auburn büszkén viselte az Állóképességi Sportok Fővárosa címet, mi pedig ma este a hosszútávú sportok közül nyolc teljes *Harry Potter*-film megtekintését választottuk.

– Jaj, és az Oreó!

Mintha képes lennék megfélelkezni az Oreóról! – gondoltam, és be-
léptem a lepukkant boltba.

A Drop Stop, mármint a bolt neve azt akarja jelenteni, hogy csak megállsz és bedobod a cuccot a kosárba, de itt először az elvárásait kellett az embernek bedobni a süllyesztőbe. Én kiválóan alkalmazkodtam az alacsony színvonalhoz: fekete jóganadrág, sportmelltar-
tó és egy kinyúlt, régi kék póló. Ha versenyt rendeztek volna arról, hogy milyen pizsamaféle megy el leginkább normál utcai ruhának, abban utcahosszal vertem volna Georgia unikornisos szaténneglizsé-
jét. Egyikünknek sem jutott az eszébe, hogy rendes ruhában menjen vásárolni. Nem, nyári szünetben ez túl nagy erőfeszítés lett volna.

A boltban elvakítottak a vibráló fények, a klíma miatt pedig liba-
bőrös lettem. De ott volt előttem egy egész sor a világ legegészség-
telenebb ételeiből, amikre én, ahogy a hátsó felem is bizonyította, boldogan mondtam igent. Újra és újra.

Felkaptam egy műanyag bevásárlókosarat, és a tettek mezejére
léptem.

Rajtam kívül csak néhány vevő tartózkodott a boltban. A sörös-
hűtőnél egy magas, fekete kapucnis pulcsis fiú beszélgetett halkán
egy másikkal. Erős kétségeim voltak, hogy legálisan ihatnak már al-
koholt. A pult mögött, a kasszában egy helyi fősulis diák állhatott, a
tankönyvről lehetett rájönni, ami mögé elbújtt. Ismertetőjel: az utol-
só évben magolsz, mint az őrült, hogy felvegyenek a Berkeley-re.

Hershey szeletek, Reese's, Oreó, gumimaci, Milk Duds, Skittles,
Twinkies, Dorito és salsaszósz. *Pokolian erős*, állt az üvegen egy tán-
coló démon kíséretében. Mindez a kosárban landolt, így minden
fontos feldolgozott késztermékcsoport megfelelően képviseltet-
te magát. Még maradt egy kis hely a kosárban. Mivel mégiscsak a

város másik végébe bumliztunk el, ostobaság lett volna félmunkát végezni. Legalább jó tíz-tizenöt percbe fog telni, hogy visszajussunk Georgiáékhoz. Elegendő útravalóra volt szükségünk.

Még egy doboz Pringles a szerencsénk és jólétünk érdekében. Kézen is volnánk.

A kosaramat a pultra koppintottam, felijesztve collegeboyot. Tényleg teljesen elmerült a tanulásban. Barna szemével értetlenül bámult fémkeretes szemüvege mögül.

Basszus, annyira helyes volt!

Azonnal elfordultam, de csak a cicis magazinok állványával találtam szembe magam. Király. Remélhetőleg az újság bevételének egy részével a hátfájós nőket segítik. A mellek némelyike ijesztően nagy volt. A piszkos ablak miatt alig lehetett kilátni, de úgy tűnt, hogy időközben újra elkezdett esni. Mégse volt jó ötlet papucsban jönni.

Csip, csip, csip, a pénztárgép összeadta a vásárlásaimat. Remek. A helyes pénztáros sráccal levegőnek néztük egymást. Minden további szemkontaktus elmaradt, és ez volt valamennyi elképzelhető forgatókönyv legjobbika. Nekem amúgy is kihívást jelentett a kommunikáció, de vonzó emberek közelében még inkább alulmúltam önmagam. Teljesen elbizonytalanítottak. A jelenlétükben izadni kezdtem, elvörösödtem, az agyam kiüresedett és használhatatlanná vált.

A zsákmány egy vékony, fehér műanyag zacskóba vándorolt, ami száz százalék, hogy el fog szakadni félúton a kocsi felé. Mindegy, akkor majd a mellemhez szorítom, vagy a pólóm aljával fogom fel vagy akármi. Ez így sokkal egyszerűbb, mint arra kérni a srácot, hogy tegye be az egészet még egy zacskóba.

A pénzt megközelítőleg felé toltam, motyogtam egy köszönömöt, és megmozdultam. Küldetés teljesítve.

Pontosan ebben a pillanatban lépett be egy sovány fickó, aki még nálam is jobban sietett. Egymásnak ütköztünk, és én húztam a rövidebbet. A strandpapucsom talpa megcsúszott a nedves földön. Hátrátántorodtam, neki egy polcnak, elestem, és a hideg, kemény padlón landoltam. A műanyag zacskó elszakadt, és az összes szar szét-szóródott. *Anyád hogy van?*

– Óriási! – motyogtam gúnyosan, amit egy gyors és ironikus *Jól vagyok, semmi gond* követett.

Mennyire kínos! Nem mintha bárki is rám hederített volna. És közben találkozhattam valami fém kiszögelléssel, mert a derekamon egy horzsolás éktelenkedett. Pokolian fáj, ahogy a hátsóm is, amit beütöttem.

Collegeboy csak kapkodta a levegőt. Érthető. Az ő helyében én is dühös lettem volna, ha a boltomban egy pizsamás kövér tyúk szerzetést dobálná a cuccait. Az engem fellökő idióta a pultra csapott, és valamit morgott, mire collegeboy dadogva felelt:

– K-kérlek. Nee!

Teljesen megdermedtem. Azonnal rájöttem, hogy itt most egyáltalán nem az én polcba csapódásomról van szó.

A legkevésbé sem.

Collegeboy a rémülettől eltorzult arccal babrált a kasszánál. Valami nem stimmelt. Nagyon nem. Az idő mintha lelassult volna, ahogy a srác a pénztár billentyűit nyomogatta. Folytak a könnyei az arcán, mert a kassza valamiért nem nyílt ki. A vézna fickó úgy viselkedett, mint egy elmeháborodott, üvöltött és valamivel hadonászott.

A pénztár fiókja ekkor, egy rövid, kellemetlen csengés kíséretében, kinyílt!

Collegeboy kikapott egy köteg pénzt, és bevágta egy műanyag zacskóba. A csonti újra a pultra ütött, dühödten és idegesen. Ekkor

egy rendőrautó szirénája visított fel. Kerékcsikorgás. Rémulten látam, hogy kint a parkolóból kihajt egy horpadt autó, nekimegy egy konténernek, mire a szemét az aszfaltra ömlik. Egy rendőrautó vette üldözőbe, egy másik pedig villogó fénnel megállt a bolt előtt.

A fickó hirtelen a parkoló felé fordult, és valamit kiabált, de nem lehetett érteni. Az arcizmai összevissza rángatóztak. A szeme furcsa volt, a pupillái mintha hatalmasra tágultak volna. Az arca tele volt vörös foltokkal, fekélyekkel, és a fogai is csak rothadt csontok voltak. Ekkor megláttam a pisztolyt a kezében, és megállt a szívem.

Fegyvere volt. *Fegyvere!*

Tényleg megtörténik, pont itt. Pont most.

A kék fény villódzva jutott be a piszkos ablakon. Váltakozva vörös és kék, én meg csak ültem, mint akit elkábítottak, tágra nyílt szemmel, és már képtelen voltam bármit is felfogni. Minden olyan gyorsan történt. Azt pontosan láttam, amikor a fegyveres ürge felfogta, hogy itt hagyták, mert ebben a pillanatban az egész teste összerándult. Megremegett a keze, amiben a fegyvert tartotta, és collegeboy felé fordult.

Egy másodpercig mozdulatlanul álltak egymással szemben, az egyik reszketett félelmében, a másik ráemelte a fegyverét. Majd hangos dördülés töltötte be a levegőt. Collegeboy a földre zuhant. Mint ha valaki egy vödör skarlátvörös festéket öntött volna a cigis polcra.

A szirénázás hangosabb lett. Még több rendőrautó vette körül az épületet.

– Te ringyó! – ordított a fickó, még a szirénáknál és a fülzúgásomnál is hangosabban. – Joanna, te rohadt ringyó! Nem mehatsz el! Gyere vissza azonnal!

Elállt a lélegzetem. Behúzott nyakkal kuporogtam a földön, a torcom összeszorult.

A fickó a pult mögötti véres massa felé fordult, vadul és folyamatosan káromkodott.

– Tegye le a fegyvert! – szólította fel egy hangszóróból egy női hang. – Lassan tegye le a fegyvert, és felemelt kézzel jöjjön ki úgy, hogy lássuk a kezeit!

Súlyos, sáros barna csizmák dobogtak egyenesen felém. *Jaj, ne!* Valami okosat kellene mondanom, megnyugtatom. De az agyamban továbbra sem mozdult semmi, és egész testemben reszkettem, mint a nyárfalevél. Akármilyen vézna volt is, gond nélkül talpra rán-cigált. Acélkeményen szorított, biztos az összes csontomat is el tudta volna könnyedén törni.

– Kelj fel! – Durván belekapott a hajamba, és a pisztoly forró csövet az államnak szegezte. – Gyerünk az ajtóhoz!

Cszozogva haladtunk, lépésről lépésre, élő pajzsként használt engem. Megbotlottam a Pringlesemben. A kerek doboz a lábam alá gurult, és elvesztettem az egyensúlyom. A fickó keményen megrántotta hosszú hajamat, és egy egész csomót kitépett. A fájdalomtól végigfolyt a könny az arcomon.

– Nem kell több erőszak! Vessünk véget az egésznek! – hangzott fel újra a rendőrnő hangja recsegeve. – Engedje el a lányt!

A fényszóró elvakított, és megvilágította az esőt. Egy fej árnyék-szerű körvonalait láttam, az egyik rendőr bújt egy kocsiajtó mögé, nyújtott karral tartotta a fegyverét. Georgia is valahol kint volt. Te jó ég, remélhetőleg biztonságban!

– Mindkét kijáratot őrizzük! Engedje szabadon a lányt, és tegye le a fegyvert! – ismételte meg a rendőrnő. – Békésen vessünk véget az egésznek!

Újból fájdalom hasított a fejbőrömbe. A fickó hátrarántotta a fejem, és a számba dugta a fegyvert.

A kemény fém a fogaimnak ütközött, a cső végigdörzsölte a szájpaddlásomat. A fejemet puskaporszag töltötte be.

Meghalok, itt, ma este, a Drop Stopban, az átkozott pizsamámban. Ennyi volt. A parkolóban valaki felkiáltott.

– Megölöm! – ordította a fickó, és a testével kinyitotta a bolt ajtaját. Undorító, forró lehelete az arcomba csapott.

– Ne! – A rendőrnő hangja most rémülten csengett. – Ne! Beszéljünk!

A fegyveres nem reagált, és azzal a kezével, amivel a hajamat markolta, megfogta a kilincset, visszahúzta az ajtót, és a koszos ujjaival bezárta. Nincs menekvés. A fegyver a számban remegett, mint a keze. Hirtelen eszembe jutott egy csomó dolog, amit nem fogok megtenni, ha meghúzza a ravaszt. Nem fogok tudni hazamenni, elbúcsúzni az anyukámtól, soha nem leszek tanárnő.

– Gyerünk vissza! – utasított. – Mozgás!

A fegyver még mélyebbre fúródott a számba, hányingerem lett. Öklendeztem. Nem segített. Lassan, zihálva, egyik lábammal picit hátrafelé araszoltam, majd a másikkal. Lépésről lépésre hátrálunk. A bejárat melletti ablakoknál folyóiratokkal teli állványok álltak, így kintről csak a felsőtestünk látszódott. Az állványok felett minden vörös, fehér és kék színben játszott. Szinte mint egy elfuserált diszkóban, úgy villództak a fények az italokat és egyéb cuccokat reklámozó plakátok felett. A távolból közeledő tűzoltóautó szirénája hallatszott.

Ekkor a fickó kirántotta a pisztolyt a számból, és a földre lökött. Levegő után kapkodtam, igyekeztem nyugodt maradni, minél kisebbre összehúzni magam, láthatatlanná válni. Felettem króm villant. Szélesen meglendítette a karját, és aztán bumm. A pisztoly nyelével ütött meg, a koponyámba éles fájdalom hasított.

– Ostoba ringyó – morogta halkán. – Maradj már nyugton!

Aztán semmi.

Nem csinált semmit. Egy darabig.

Valójában, még ha meg is próbáltam volna, akkor se tudtam volna megmozdulni. Nyolcévesen egy táborban leestem az emeletes ágyról, és eltörtem a karom. Nagyon kellemetlen volt. De itt most teljesen más szintre léptünk. Pokoli fájdalom árasztott el, hullámokban, tetőtől talpig, és az agyamat péppé változtatta. Ilyen fájdalmak mellett nem volt egyszerű őt szemmel tartanom, ráadásul a vér kiserkent a homlokomon és a szemembe folyt. A hajam mögül kémleltem ki. Minden elmosódott.

Semmi nem mozdult, hangot sem hallottam. Majd léptek zaja. Hirtelen összereztem. De ezúttal távolodtak tőlem. Próbáltam minél hangtalanabban lélegezni, és hang nélkül sírtam.

Kikapcsolta a világítást, így minden árnyékká változott. Kintről mégis elég fény áramlott be ahhoz, hogy valamennyire lássak. A rendőrnőnek láthatólag már nem jutott az eszébe semmi, amit mondhatott volna. Az egyetlen zaj az eső kopogása volt a tetőn.

– Ne lőj! – szólalt meg egy férfihang itt, bent. Léptek tompa dobogása hallatszott. – Feltartjuk a kezünket. Chris vagy, ugye?

– Te meg ki a rosseb vagy? – szitkozódott a fegyveres.

– John vagyok, Dillon Cole öccse – felelte a hang.

– Dillon...

– Pontosan. – A léptek közeledtek, a szupermarket eleje felé haladtak. – Emlékszel még rám, Chris? Párszor jártál nálunk, Dillonhoz jöttél. Még a suliban lógtatok együtt. Mind a ketten benne voltatok a focicsapatban, ugye? Az öccse vagyok.

– Dillon – ízlelgette a gengszter, a talpán előre-hátra dülöngélve.
– Ja, igen. Hogy a fenébe van?

– Jól, tényleg jól. Még mindig sok a dolga.

– Bakker. Szuper. Dillon. – A sáros csizmák újra látótávolságba kerültek. Mivel a szemembe lógott a hajam, csak részleteket láttam. A fegyveres a véres pultra dőlt. – Te meg mit keresel itt?

– John vagyok – mutatkozott be újra a srác. A söröshűtőnél álló két fiú közül volt az egyik. Más nem lehetett. – Időnként fel kell tölteni a készleteket. Tudod.

– Igen, én is azon vagyok – felelte Chris. – Én is... tartalékért jöttem.

– Hát persze. – A kapucnis John hangja barátságosan, lazán csengett. Valószínűleg ő is, mint Chris telepumpálta magát droggal. A kedves pszichopata a szomszédból. Különben nem lenne ilyen halál nyugodt egy ilyen helyzetben. – A hátsó kijáratot próbáld meg szerintem.

– Oké – motyogta Chris, és azonnal arrafelé kezdett indulni, csak egyszer hadonászott a fegyverrel felénk, aztán eltűnt. – Ti hárman maradjatok nyugton!

Irtó nagy volt a csend. Túl jól hallottam viszont, hogy a zár kattant a hátsó ajtón, majd egy hangos csattanás, mintha azonnal visszasa is záródott volna. Chris keserűen szitkozódott, és visszavonult a pulthoz.

– Nem jó.

– Francba! – szólt John.

– De nem volt rossz ötlet, csak... Tudod. Francba. Teljesen kiment a fejemből, hogy ez még nyitva van. – A szemem sarkából láttam, hogy Chris átnyúl a pulton, és pénzt vesz ki a kasszából. – Kérsz?

– Egy húszas sose rossz, nem?

– Ja – felelte Chris nevetve, és egypár bankót nyomott John markába. – Menj a pult mögé, és hozz ki nekem pár doboz cigit, oké?

– Persze. Mit szívsz?

Chris fúj egy nagyot.

– Marlborót.

– Oké – mondta John, és a pult mögé lépett. – Te jó ég! Ez undorító!

Cuppogó hangokat lehetett hallani, mint amikor az ember gumitalpú cipőben valami nedvesbe lép. Felfordult a gyomrom, epe ízét éreztem a számban. Lenyeltem, próbáltam továbbra is nyugodtan lélegezni, és mozdulatlan maradni.

– Valami gond van? – érdeklődött Chris.

– Csúszik itt minden – felelte John. – Soha nem bírtam a vért.

– Te, nyápic! – Chris úgy vihogott, mint egy őrült. – Hamuszürke az arcod. Csak nem hányni akarsz?

John valami torokhangot adott ki magából.

– Nyugi, én még csak gimibe járok. Beletelik még pár évbe, míg olyan kemény srác leszek, mint te. Gond, ha veszek magamnak is egy dobozzal?

– Dehogy, szolgálj ki magad!

– Kösz.

Mozdulatlanul figyeltem a színjátékot. Hát nem csodálatos, hogy John és hóse, Chris, ez a spuris narkós minőségi időt tölthetnek el együtt? Rohadt élet!

Chris a torkát köszörülte.

– Hogy is hívják a haverod? Neki is vegyél!

– Ja, ő Isaac – mutatta be John a fiút. – A suliból. Benne van az iskolai focicsapatban.

– Komolyan? – kérdezte Chris. – Mit játszol?

– Elkapót – felelte egy halkabb, kevésbé magabiztos hang.

– Én erőfutó voltam, Dillon pedig irányító – közölte Chris büszkén. – Azok voltak a szép idők.

Isaac motyogott valamit, ami egyetértésnek hangzott. Gyufa gyuladt, majd maró dohányfüst terjedt szét.

– Hozzak valamit inni is magunknak? – kérdezte John, mintha egy rohadt partin segédkezne a vendéglátásban.

– Aha.

Cupp, cupp, lépések közeledtek felém. Kopott zöld Converse, a talpa véres. Nem moccantam, kinyúlva feküdtem a földön, arccal a vérem tócsájában. Legalább a hideg padló kicsit enyhítette a fejfájásomat. Egy nagyon-nagyon picit.

Chris barátja, John megállt mellettem, és futó pillantást vetett rám. Aztán szó nélkül elfordult, és arrébb ment, véres lábnyomokat hagyva maga után.

– Inkább nem az ajtó előtt megyek el – motyogta.

– Ja – helyeselt Chris, és megint vihogott. – Az nem lenne jó.

Üvegek csörrentek egymásnak. Kintről kocsiajtók csapódását és mindenféle hangot hallottam. A piros, fehér és kék fények még erősebben villództak, mintha egy egész rajnyi járőr-kocsi csatlakozott volna a show-hoz. *Kérlek, istenem, kérlek, segíts, hogy ezek az emberek találjanak valami megoldást, és kijussak innen!* Elmegyek a tempomba. Mindent megteszek. Csak tizenhét éves vagyok, még szűz, a fenébe. Bár tutira nem engem fognak bálkirálynővé koronázni, azért mégis szeretnék legalább addig élni, hogy a rohadt szalagavatáson részt tudjak venni.

– Szuper – szólt John. – Van Coronájuk is.

Újabb zajok. Sörösüvegek szisszentek, közben a srácok kényelmesen elhelyezkedtek, hogy megünnepeljék a túszejtést. A másik

srácot, Isaacet nem láttam. Csak Christ, az őrült narkózt és John-t. Háttal a pultnak dőlve ültek a földön és lazítottak. Abszurd. Bár minden jel szerint ismerték egymást, John szerintem nem kábítószerezett. Legalábbis komolyan nem. Vállig érő haja nem volt olyan kócos és zsíros, mint Chrisé. Bár borostás volt, de keskeny, szögletes arca nem volt annyira kiszigerelt és sebes, mint a rablóé.

– Téged hogy hívnak? – kérdezte, amikor rajtakapott, hogy őt mustrálom.

Megnyaltam az ajkam, próbáltam benedvesíteni a kiszáradt szám.

– Edie.

– Eddie?

– Nem. Ii-dii.

Bólintás.

– Ii-dii is ihat valamit, Chris?

– Tőlem aztán – motyogta Chris üres tekintettel.

John felemelkedett, és olyan óvatosan jött oda hozzám, mintha az én kezemben lenne fegyver. Azt hihette volna az ember, hogy a narkós a nagyobb gond neki. Aztán a dilis, mármint Johnra gondolok, rám kacintott. Nem flörtölésnek szánta, inkább olyasmi volt, hogy benne vagyok-e én is a játékban.

Hát ilyet. Mekkora tévedtem vele kapcsolatban! Nem bratyzni akart Chrisszel, hanem megpróbálta *manipulálni*.

– Ül fel! – kért halkán, és mellém guggolt.

Te jó ég, annyira fájt, a mozgás, a gondolkodás, a levegővétel, minden. Felegyenesedtem, a hátammal az egyik polcnak támaszkodtam. A szemem előtt szürkés szemcsék lebegtek, mintha minden oldalra akart volna dőlni. John kinyitott egy újabb Coronát, a kezembe nyomta, és az ujjaimat szorosán a hideg, nedves üveg köré fonta. Az érintése volt nagyjából az egyetlen, ami nem fájt.

– Idd meg, Edie! – mondta. – Kellemesen elbulizgatunk, nem, Chris?

Chris fújtatva felnevetett.

– Ja, kellemesen.

– Jó ez így – mondta John. – Minden rendben.

Egy hajszálon múlt, hogy ne prüszköljek egyet.

– Tedd talán egy kicsit a fejedhez! – javasolta egy kicsit halkabban. – Oké?

– Aha.

Soha nem szerettem a sört. Georgiával inkább az anyukája borkészletéből szolgáltuk ki néha magunkat. Olcsó és elég undorító cuccai voltak. Soha nem tűnt fel neki, hogy hiányozna belőle, de ha igen, akkor se törődött vele. A sör most lefolyt fájós torkomon, és megérkezett háborgó gyomromba. Kényszerítettem magam, hogy bent tartsam, mélyen be- és kilélegeztem, és újra ittam.

John bólintott.

Én is biccentettem, mert még életben voltam, meg amúgy is.

– Köszí.

A pillantása intenzív, átható volt. Egy szépségversenyen lazán győzött volna az időközben elhalálozott pénztáros sráccal szemben. Milyen egy perverz gondolat! Végül is egyikünk se tudhatta, kinek a vére fogja következésként a falat díszíteni.

– Melyik suliba jársz? – kérdezte John.

– Greenhaven.

– Jaj, te szegény kis burzsuj – motyogta Chris. – Ringyó. Az özszes, aki odajár.

Befogtam a számat.

– Dillon szerette a greenes csajokat. – John visszament Chrishez a pult mellé.

– Dugni szerette őket.

– Azt is – értett egyet vele John hamiskás mosollyal. – Mindig azt mondta, hogy egyszerűbb egy olyan csajjal járni, aki a Greenbe jár. A suliban legalább nem mentek az idegeire. Egy gonddal kevesebb.

Chris röhögött.

– Edie, van kedved majd eljönni velem valahova? – kérdezte John. Ezt nem gondolhatta komolyan. Ennek elment az esze.

– Persze – feleltem, leplezve döbbenetemet.

– Te mit akarsz egy *ilyentől*? – Chris az állát vakarta gúnyosan vigyorogva.

– Szeretem a szőkéket. – John csak mosolygott. – És kedves Edie-nket, úgy tűnik, egy kicsit sem zavarja, hogy lopott sört iszik. Az ilyen csajok bejönnek nekem.

Chris a fejét rázta.

Túl veszélyes lett volna bármit is mondani, ezért inkább tovább iszogattam.

Chris hátralendítette a karját, és elhajította az üres üveget, ami összetört a hátsó falon. A csörömpölés olyan ijesztően hangos volt, hogy behúztam a nyakam.

– Kérsz még egyet? – kérdezte John olyan lelki nyugalommal, mintha nap mint nap élne át ilyen helyzeteket. Bár lehet, hogy így volt.

– Te is igyál! – Chris John hallgatag barátja felé bökött az állával.

– Hozok még valamit – mondta Isaac remegő hangon.

– Bár ne hagytam volna a cuccot a kocsiban! – mondta John. – Szívesen fizetnék azzal.

Chris köhögve röhögött.

– Majd máskor.

John mosolyogva biccentett.

Éles, obszcénül hangos trillázás törte meg a csendet, mire a lélegzetem is elállt. A telefon. Csak a telefon. Ha ez így megy tovább, akkor szívinfarktus fog végezni velem, még mielőtt a fejsérülésemben belehalnék.

– Nehogy felvedd! – utasított Chris hirtelen éberséggel, és komoran nézett ránk. Mintha fel mertük volna venni.

A csengés leállt, de egy pillanat múlva újra megszólalt.

– Mocskok! – Chris feltápáskodott, és valamennyire fedezékbe bújva célzott. A pisztoly újra és újra eldőrdült. Három próbálkozás után ért csak találatot. Legalábbis a csengés leállt. – Várni fogok... megvárom Joannát. Vissza fog jönni. Biztos kitalált valamit. Mindig van valami terve. Majd belehajt az üvegbe, vagy mit tudom én.

Isaac visszajött, és szétosztotta a söröket.

– Cool – mondta John, újra rágyújtott, és néhány füstgyűrűt eregetett a levegőbe.

– Akkor majd elmehettek ti is. – Chris mosolygott, és kivillantotta elfeketült, tönkrement fogait. – Csak várunk kell.

John megnyalta a szája szélét.

– Nem akarsz már most megszabadulni Edie-től?

Chris a homlokát ráncolva fordult felé.

– Mi a fenéért akarnék?

– Te is mondtad, hogy egy semmirevaló csaj a Greenből. Nincs rá szükségünk – magyarázta John nyugodtan, meggyőződéssel. – Fogadok, hogy csak pánikolni fog, és mindent elront, csak felesleges bonyodalmakat okoz neked. Most is kiküldhetnéd őt, nem?

– Nem! – Chris váratlan gyorsasággal megragadta a fiatalabb srácot. – Mit próbálsz itt trükközni velem? Te hülyének nézel engem?

– Nem, dehogy...

– Fogd már be végre a pofád! – morogta Chris, és még görcsösebben fogta a fegyvert. – Ő az egyetlen igazi túsom. Szerinted a zsarukat érdekelné, ha a szétdrogozott fejedet kilőném a helyéről?

– Nem fogok pánikolni – mondtam gondolkodás nélkül. – Megígérem.

Chris felém fordult. Az arckifejezése feszült volt, a tekintete dühös és egy kicsit zavaros.

– Csak Joannát kell megvárnunk – folytattam hadarva. – Köszí... Köszönöm szépen a sört.

Chris lassan újra ellazult. A düh elpárolgott az arcáról.

– Pontosan. Csak Joannát kell megvárnunk.

Inkább nem kockáztattam meg, hogy Johnra nézzek, köszönetképpen azért, hogy segíteni akart nekem, vagy csak lássam, jól van-e. A legbiztosabb az volt, ha a földre nézek, és befogom a számat.

– Már nem fog sokáig tartani – motyogta Chris inkább csak magának. – És vége lesz az egésznek.

kettő

FOGALMAM SINCS, MENNYI IDEIG ÜLTEM OTT a sörömet kortyol-
gatva. Mindenesetre elég sokáig ahhoz, hogy egy idő után már
nem vérzett a sebem, bár a fejem továbbra is fájt. A kint villódzó fé-
nyek és hangzavar alapján ítélve a megyei seriff egész csapata meg-
érkezett a bolt elé.

Egy idő után Chris elkezdte vakargatni magát, amitől felszakad-
tak a fekélyei. Erősebben is remegett. John a legnagyobb nyugalom-
mal beszélt tovább, történeteket mesélt, amiket a bátyjától hallott,
közös ismerősök után érdeklődött. Körülöttünk gyűltek az üres sö-
rösüvegek. John csak beszélt tovább. Halkan beszélt, a hangja kicsit
karcosan csengett. Biztos a sok dohányzástól. A barátja, Isaac egy
mukkot nem szólt.

– Chris, kisfiam – szólt bele egy férfi a hangszóróba. – Itt Albert-
son seriff beszél. Beszéltem Joannával. Tudom, hogy nem ez volt
eredetileg a terv.

– Jo? – Chris négykézláb az első kirakat felé mászott, továbbra is
erősen markolva a fegyverét. A magazinok állvány fedezékéből les-
kelődött kifelé.

– Miért nem beszélünk meg mindent? Te meg én?

– Nem! – kiáltotta a speed junkie, és rövid haját tépdeste. – Joana nincs itt. Nem látom.

John nem szólt semmit. A tekintete Chrisre tapadt.

Nem tudtam megállni, és reszketni kezdtem, először a karom, majd a lábam. *Könyörgök, könyörgök, valaki szabadítson ki innen!*

– Állj fel! – Chris görnyedve felállt, és fölém tornyosult. – Mozogj már, te tehen! Ideje, hogy megmutassam ezeknek a szemétládáknak, hogy komolyan gondolom.

– Ne! Kérlek!

Kiütötte a majdnem üres sörösüveget a kezemből, az elgurult a földön. A hajamnál fogva talpra rángatott. Egész tincseket tépett ki, de a kiáltás a torkomon ragadt. A keze után nyúltam, próbáltam lazítani a fogásán, mert könyörtelenül húzta a fejbőrömet.

– Igyekezz már! – utasított és pofon vágott.

Kiserkent a vér az orromból, a nyelvemen fémes ízt éreztem. A jobb arcom fájdalmasan lüktetett. Chris az ajtó irányába tolt, a fegyvert keményen a hátamba nyomta.

– Nyisd ki!

Hunyorogva néztem az éjszakába. Nehezemre esett bármit is felismerni. Nagyon sok fény és sok ember volt kint, akik csak néztek felénk. Egyik se tett semmit, hogy segítsen. A rohadt életbe! Egész testemben reszkettem. Az arcomon szétkenődött a könny, a vér, a takony. Érzéketlen ujjaimmal birizgáltam az ajtó zárját. Végül sikerült, kinyitottam az ajtót és egy kézzel tartottam.

Chris hátulról átkarolt, mintha egy szerelmespár lettünk volna. Csak az állam alá szorított fegyver nem illett a képbe.

– Hozzátok ide Joannát! – kiabálta. Az üvöltése csengett a fülemben.

– Chris! – kezdte a seriff barátságos, nyugodt hangon.

– Azonnal! Hozzátok ide!

– Nincs itt Chris. Egy ideig eltart, míg ideér.

Chris szitkozódott mögöttem.

– Nem. Most azonnal idehozzátok!

– Te is tegyél érte cserébe valamit. Miért nem engeded el ezt a lányt?

Chris válasza minden volt, csak nem lelkes. Undorító szagától éme-lyegtem, zihálása és mormogása visszhangzott a fejemben, a csont-jaiban.

– Ti valamit nem értetek. Itt én parancsolok. Én. Fogjátok fel!

– Chris!

– Fogd be! Én nem akartam ezt! – üvöltötte. – A ti hibátok.

Megtántorodtam. A lábamon végigfolyt a vizeletem, és összegyűlt a papucsomban.

– Várj! Rendben van – felelte a seriff kapkodva. – Azonnal hívom Joannát. Őrizzük meg a nyugalunkat!

Vajon az anyám is kint áll? Remélem, nem.

Mellettünk az árnyékban mintha valami megmozdult volna, de nem tudtam kivenni. A rengeteg fény elvakított, ettől csak felerősö-dött a fájdalom, ami az arcomban lüktetett, meg amit a hátamban éreztem a nekinyomódó fegyver miatt. Chris még jobban megszorí-totta a lófarkamat. Továbbra is a hátam mögé bújva, ujját a ravasz-ra szorítva mutatott a pisztollyal abba az irányba, ahonnan a seriff hangja jött.

– Hozzátok ide Jót! – parancsolgatott. – És a kocsiját is.

– Oké, minden úgy lesz, ahogy akard, Chris.

– Hárman vannak velem. Kilyukasztom az átkozott fejüket, egyi-ket a másik után, ha nem...

John oldalról vetette ránk magát. Én a földre zuhantam, Chris pedig keményen a hátamra. A súlyos ajtó bevágódott. Chris a háttamba fúrta a térdét, ahogy megpróbált felállni. De ekkor jött még valaki, Isaac. Ütött, rugdosott, próbált előnyhöz jutni. Teljesen összegabalyodtunk, mindenki útban volt a másiknak. Én is kaptam több ütést, amit a többiek Chrisnek szántak. Mindegy, John támadása miatt Chris előreesett, és már nem voltam teljesen beszorulva alá. A puszta félelem hajtott. Próbáltam kiszabadulni, valahogy kikecmeregni Chris csípője és vadul rugdosó lábai alól. Felettem Isaac kétségbeesetten kapaszkodott Chris hadonászó karjába, próbálta kitépni a kezéből a fegyvert.

John közben Chris arcát ütötte, ami már csak egy véres massa volt. A pisztoly ekkor fülsüketítő hanggal eldőrdült. Valaki fájdalomában felkiáltott, és most este másodszor vér spriccelt szerteszét. A lövés után Chris súlya áthelyeződött, és a másodperc törtrésze alatt elég helyem lett, hogy kikászálódjam alóla. Végre kiszabadulva, feltérdeltem.

Isaac két kézzel próbálta kicsavarni a fegyvert Chris kezéből. Bumm, bumm, bumm. Az utolsó lövés után Isaac hátratántorodott, sikerült neki Chris kezéből kitépni a fegyvert. Hála istennek! A fegyver csörömpölve esett a földre, pont elélem. Tétovázás nélkül felkaptam és a hátsómon araszoltam hátrafelé, amíg csak tudtam. Vér homályosította el a bal szememet – fogalmam se volt, hogy kié. De annyira láttam, hogy az ujjamat a ravaszra téve a mellkasára célozzak. Katt, katt, katt. Semmi.

A fenébe! Kifogyott a lőszer.

A bejárati ajtó kitárult, és felfegyverzett rendőrök viharzottak be a boltba golyóálló mellényben. Vakító fény áramlott befelé. Johnt ketten tépték le Chrisről.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Minden olyan furcsa volt. Az emberek szája mozgott ugyan, de mintha víz alatt lettünk volna. A hangok tompának tűntek, és mintha időben is eltolódtak volna. Az egyik rendőr leguggolt mellém, a kezét a kezemre tette, és biztosította a fegyvert, csak ezután vette le az ujjam a ravaszról. Eleinte nem akartam elengedni. Lehet, hogy már nem volt benne golyó, de végső esetben még ütni lehetett volna vele. Beverni vele a rohadék koponyáját. De a rendőrnek erősebb volt a keze. Ő győzött, és átnyújtotta a fegyvert egy kollégájának, aki elvitte. Mindenhol fények égtek, minden mozgásban volt.

– Vége? – kérdeztem, és fél szemmel körülnéztem. A másik szemem feldagadt és az alvadt vértől összeragadt.

Akármit mondott is a rendőr, nem értettem.

Te jó ég, a Drop Stop szörnyen nézett ki! Még szörnyűbben, mint egyébként szokott.

Chris mozdulatlanul feküdt a földön. Az arca úgy nézett ki, mint a darált hús. Alig lehetett felismerni. John mellett két rendőr állt. Az ökléről csöpögött a vér, a felkarján hosszú, csúnya seb tátongott. Isaac a földön feküdt. Üres tekintettel bámult a mennyezetre. A mellkasa sötétén elszíneződött, világosszürke pólója valamivel teleszívta magát. Néztem, csak néztem, de nem mozdult. Egyáltalán nem.

Ekkor mentősök siettek be az ajtón az elsősegélytáskáikkal. Ha még veszély leselkedne ránk, akkor valószínűleg nem engedték volna be őket.

Vége. Behunytam az ép szemem, és a teleshűtőnek döntöttem a fejem.